

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

NEPŘEHLEDNĚTE !

<i>Hudební podzim</i>	str. 1-2
<i>Kultura pohřbívání a bludovické hřbitovy</i>	str. 2-5
<i>Vánoční balada</i>	str. 5-7

Čtvrtletník bludovického sboru SCEAV — ŘÍJEN-PROSINEC 2013 — Cena 20,- Kč

VÁNOČNÍ VYDÁNÍ

Martinů Voices

Který milovník hudby z Moravskoslezského kraje by neznal Svatováclavský hudební festival? Pro zajímavost dodejme, že letos oslavil 10. výročí své existence a koná se pravidelně od 28. září do 28. října v různých městech našeho kraje.

Jeden z mnoha koncertů se uskutečnil 23. října 2013 i v našem kostele. Měli jsme jedinečnou možnost seznámit se s vokálním tělesem *Martinů Voices* pod vedením sbormistra *Lukáše Vasilka*, které je schopné interpretovat sborovou tvorbu na nejvyšší umělecké úrovni. V jejich repertoáru jsou nejen díla klasika české hudby Bohuslava Martinů, jehož jméno je součástí názvu tělesa, ale i hudbu od renesance až po současnost. V rámci koncertu jsme vyslechli díla Gregoria Allegriho (*Miserere*), Jana Nováka (*Mytologická cvičení*), Bohuslava Martinů (*Čtyři písně o Marii*) a Michaela Tippetta (*5 černošských spirituálů*).

Koncert duchovní hudby

V sobotu 23. listopadu 2013 se v bludovickém kostele konal koncert duchovní hudby, který má už svou dlouholetou tradici v římsko-katolickém kostele sv. Anny v Havířově-Městě. Z důvodu rekonstrukce katolického kostela se tento koncert uskutečnil u nás v Bludovicích. Hlavními účinkujícími byl ženský pěvecký sbor *Canticorum* při MKS Havířov pod vedením Vítězslava Soukupa, hosty koncertu byli: Ostravský smíšený sbor, který dirigovala Veronika Kadlecová, a sólisté Jiří Soukup (trubka) a Kateřina Ondrušíková (klavír).

Podzimní listopadání - Koncertní sbor Permoník měl ohlas

Nevšedním zážitkem v evangelickém kostele v Havířově-Bludovicích bylo vystoupení koncertního sboru *Permoník*, které se uskutečnilo 15. 11. 2013 na II. uměleckém listopadání na záchranu varhan. Sbor *Permoník*, který je známý nejen u nás, ale i ve světě (koncertoval např. v Japonsku, USA, Austrálii i v mnoha evropských městech) zazpíval pod vedením sbormistryně Evy Šeinerové (na obrázku) v předadventním čase skladby z různých zemí - Německa, Francie, Izraele, Anglie a mnoha dalších. Již při prvních tónech jsme se zasnili a zaposlouchali do nádherného zpěvu 40-ti děvčat, která svými hlasy připomínala zpěv andělů. Zajímavou vsuvkou byl zpěv mužského komorního sboru pod vedením Zuzany Widnicové, který zazpíval americký spirituál a později také *Jingle bell rock*, který byl součástí skladby *Jingle bells through the ages*, v níž jsme se z období renesance přesunuli přes různé hudební styly až do 21. století a dozvěděli jsme se, že je to vlastně píseň zmrzlinářů.

KS Permoník zpívá již 47 let a po celou dobu ho vede Eva Šeinerová. Ovšem bez pomoci jejích přátel, kolegů a rodiny by pěvecký sbor nemohl fungovat. V první řadě je manažersky vede manžel sbormistryně Ivan Šeiner, hlasová poradkyně Martina Juríková, která také ukázala své pěvecké umění, a v neposlední řadě Hana Šobrová, která usedla za klavírem. Sbor Permoník znám již od svých dětských let a mohu potvrdit, že jeho obdiv a sláva je stále na výsluní, a proto jsem ráda, že v něm zpívá i moje starší dcera.

Součástí II. uměleckého listopadání byl rovněž doprovodný program na faře. Návštěvníci tak mohli ochutnat domácí pizzu, zákusky či perníčky, výbornou kávu a svařák, ale také si mohli vyzkoušet a zakoupit klobouky fa Tonak, objednat si adventní věnec ze Studia Bellis nebo si zakoupit retro hodiny či přáníčka vyrobená z enkaustiky a čajových sáčků, a tak podpořit opravu varhan.

Díky pastoru Vladislavu Volnému se tento podvečer velmi vydařil a spolu s koncertním sborem Permoník si za svůj počín zaslouží uznání a poděkování od všech návštěvníků, pro které se stal koncert skutečným pohlázením na duši.

Janina Ptaková

O kultuře pohřbívání

Smrt patří neodmyslitelně k životu, a přesto je toto téma ze společnosti stále vytěšňováno. Vnímání smrti, způsob pohřbení, rituály a tradice spojené s pohřbem, podoba hřbitova

a legislativní a ekonomické souvislosti pohřbívání patří k jevům, které se liší v prostoru a čase reflektují kulturu obyvatel.

metodějské teologické fakultě UP v Olomouci. Kulturu pohřbívání se Prof.

M. Pojsl zabývá už téměř 30 let. Součástí jeho přednášky bylo množství fotografického materiálu o tom, jak se pohřbívalo dříve a dnes v různých národech a zemích. Uvedl, že kultura pohřbívání má velký význam náboženský, teologický, kulturní i umělecký. Rovněž konstatoval, že způsoby pohřbívání se proměňovaly v průběhu staletí jednak vlivem prostředí, kam se křesťanství rozšířilo, jednak díky proměnám stavebních uměleckých slohů v evropském prostoru. V úvodu se přednášející zaměřil na pohřbívání v židovství. V Bibli se dočítáme, že Ježíš Kristus byl pohřben do skály a jeho otvor byl uzavřen balvanem. Velmi totožné hroby se nacházejí na svahu Olivetské hory, který je jimi zcela zaplněn. Údajně se tam nachází kolem 15 tisíc hrobů. Prof. Pojsl podtrhl dvě základní podmínky pohřbívání v židovské tradici. Zprvu: nesmělo se pochovávat ve městech nebo sídlištích,

17. listopadu 2013 navštívil náš sbor Prof. PhDr. Miloslav Pojsl, církevní historik, památkář a historik umění, působící na Cyrilo-

ale za hradbami města. Zadruhé: hroby se nepřekopávaly (tam, kde byl jednou někdo pochován, nesměl být pochován nikdo jiný). A jaký je základní charakter kultury pohřbívání u nás? Česko zaujímá obzvláště v Evropě ve způsobu pohřbívání specifickou pozici. Obecně u nás platí, že pohřby do země (inhumace) jsou převážně pohřby církevními a kremace světskými. Česko má nejvyšší míru kremace (ta je odrazem velmi nízké míry religiozity - pouze 32,2 % věřících). V Česku existují velké rozdíly mezi městem a venkovem a Čechy a Moravou nejen ve způsobu pohřbívání, ale také ve způsobu zacházení se smrtí představovanou typem obřadu, podílem pohřbů bez obřadů, dodržováním tradic spojených se smrtí a péčí, zájmu rodiny a okolí o zesnulého. Platí přitom, že čím vyšší míra religiozity, tím je vyšší podíl pohřbů do země, církevních pohřbů. Pohřby bez obřadů jsou specialitou velkoměst, na venkově je obvyklé, že se pohřbu účastní celé vesnice, ve městech se sousedé navzájem neznají.

Zarys historii cmentarzów ewangelickich

W dniu 3 listopada 2013 na nabożeństwie przypominającym nam pamiątkę zmarłych, członkowie naszego zboru przypomnieli sobie 170. rocznicę założenia starego cmentarza i 120. rocznicę założenia nowego cmentarza ewangelickiego. W roku 1843 było wielkim wydarzeniem w życiu Błędowickiego Zboru założenie cmentarza przy dzisiejszej ulicy Frydeckiej. Do tego czasu grzebali nasi przodkowie swoich zmarłych na przykościelnym cmentarzu katolickim w Błędowicach.

W tym właśnie roku podarował p. Jerzy Górniak, ówczesny właściciel dóbr i przewodniczący zarządu miejscowego Domu Modlitwy w czasie jego rozbudowy, ewangelikom 33arów swojego pola. Nasi przodkowie wyrównali ten kawał ziemi i postanowili go ogrodzić trwałym parkanem. W tym celu wypalili 19000 cegieł i z nich wymurowali potężne słupy oraz piękną bramę w formie antycznego łuku z żelaznymi wrotami, która przetrwała do dnia dzisiejszego. Na bramie umieszczono główny napis: *Błogosławieni są umarli, którzy w Panu umierają*. Po lewej i prawej stronie dwa mniejsze napisy: *I wróci proch do ziemi jako przedtem był a duch wróci do Boga, który go dał.* (Kaz 12,7) i *Oto wprowadzę w was ducha a ożycie.* (Ez 37,5) Do użytku oddano ten cmentarz dnia 13 listopada 1843. Największe zasługi dla założenia starego cmentarza, miał długoletni duszpasterz ewangelicki ks. Samuel Traugott Barthelmuss, który był w zborze od 1802 roku, zaś w czasie poświęcenia cmentarza miał 74 lat. W zborze pracował 45 lat. Jak bardzo potrzebne było to miejsce ostatecznego spoczynku zmarłych, okazało się zaraz w następnych latach, kiedy na różne epidemie chorób zakaźnych śmiertelnie, w roku 1846 zmarło w Błędowicach 123, zaś w roku 1848 – 174 ewangelików, najwięcej w dziejach tego cmentarza. Z powodu niebezpieczeństwa zakażenia, orszaki pogrzebowe musiały chodzić drogami bocznymi. Do dnia dzisiejszego jedna droga w Błędowicach nazywa się *umarlonką*. Ze względu na rzeczywistość, że cmentarz o którym mowa, był po 50. latach stanowczo za mały, prezbiterstwo ówczesnego zboru odkupiło od swego kuratora pana Józefa Pawłasa 43arów pola za dzisiejszą polską szkołą, przy dzisiejszej ulicy Selskiej. Pole to znajduje się na niewielkim pagórku, gdzie do tego czasu strzelano z moździerzy na święto

Podił pohřbů bez obřadu v současnosti stoupá i v menších městech. Pokud budeme sledovat lokální úroveň, objeví se mnoho faktorů, které mají vliv na způsob pohřbívání.

Jedním z nich je existence kostela v obci. Pokud obec nemá kostel a má pohřební síň je pravděpodobné, že bude počet občanských pohřbů a kremací vyšší, než by měl teoreticky být. A naopak, pokud obec má kostel a nemá pohřební síň lze předpokládat, že bude převažovat počet církevních pohřbů do země. Církevní obřady mají v lokalitě Havířov-Bludovice velmi vysokou společenskou prestiž. Důkazem toho je, že asi 50 % církevních obřadů se vztahuje k nečlenům sboru. Způsob pohřbívání (tj. inhumace a kremace) je rovnocenný. Je to dáno tím, že sbor zasahuje do příměstské části Havířova. Bludovický sbor je vlastníkem dvou pohřebišť: starého a nového hřbitova. A že hřbitov je kronikou dějin obce, o tom svědčí následující článek.

Bartłomieja z okazji pamiątki poświęcenia naszego kościoła ewangelickiego w 1782 roku. Nowy cmentarz właśnie w to święto Bartłomieja, dnia 24 sierpnia 1893 roku, poświęcił pastor ks. Bernard Folwarczny. Jeszcze w tym samym roku zbudowano tam murowaną marownię, którą później pokryto czerwoną dachówką. Niestety, została zburzona w czasach reżymu totalitarnego w latach 60. minionego stulecia. Ten sam los spotkał również marownię na starym cmentarzu.

Przez okres niemalże stu lat, sprawami cmentarnymi troszczyło się i kierowało *Presbyterstwo cmentarno-szkolne*, później *Zatępstwo szkolno-cmentarne*, i jeszcze później *Wydział cmentarny*. W czele około 18 prezbitrów stał kurator cmentarny, zatępca kuratora, sekretarz i skarbnik. Zawsze był też wybrany protokolant, rewizorzy i skrutatorzy. Pochodzili oni z Błędowic Dolnych, Średnich, Górnych i z Datyń. W okresie 1. wojny światowej prezbitrstwo obradowało raz w roku, później co miesiąc raczej nieregularnie. Wybór grabarza był też dokonywany

przez głosowanie. Dla porównania przytaczam, iż w roku 1918 ustanowiono od wykopania grobu dla ubogich 2 Koron, dla innych 76 Koron, dla dzieci 1 Koron. Za uwiadomienie grabarza o pogrzebie 1 Koronę. Jak z nazwy wynika, instytucja ta troszczyła się nie tylko o cmentarz, lecz także o szkołę, stodołę, ogrody i o budynek starej szkoły, który od roku 1921 wynajmowała Gmina wraz z płotem i ogrodem za 1000 koron rocznego czynszu. W roku 1938 wybudowano dużym wysiłkiem na cmentarzach studnie, które służą do dnia dzisiejszego. Wypowiedzią o postawie naszych przodków świadczy fakt, że w czasie 2. wojny światowej są tylko dwa sprawozdania z posiedzeń prezbitrstwa cmentarno-szkolnego zapisane w języku niemieckim. Pierwszy po wojnie *Protokół z posiedzenia Zastępstwa Cmentarno szkolnego w Dol. Błędowicach* nosi datę 7 lutego 5³ 8², zaś ostatni 4 marca 1956. 29 kwietnia 1956 zarząd cmentarzy przechodzi na Miejscową Radę Narodową, zaś od roku 1960 na Miejską Radę Narodową-służby komunalne, później *Technické služby města Havířova*. Po czterdziestu latach oderwania cmentarzy od kościoła, 5 stycznia 5³ 3⁹ gospodarzem tychże staje się znów Błędowicki Zbór – Gmina Cmentarna, która zaakceptowała nową nazwę Rada Cmentarna – Hřbitovní správa. Przewodniczącym nowej rady został prezbitr inż. Edward Zotyka. Jego staraniem jeszcze w tym roku zbor zakupił pole (40a) obok nowego cmentarza tuż przy ul. Selskiej, które miało być przeznaczone na jego rozszerzenie. Z dzisiejszego punktu widzenia jest to nierealne, zwłaszcza kiedy na tym cmentarzu z ogólnej ilości 960 grobów jest 121 wolnych – nieopłaconych. W pierwszej połowie 1996 roku po przeszło 40 latach odnowiono z fronatnego odcinka murowane, mocno nadwyrężone czworokątne słupy opłocenia i bramę starego cmentarza wraz z napisami.

Od 1 sierpnia 1996 po abdykacji inż. E. Zotyki, zostaje przewodniczącym Rady Cmentarnej prezbitr pan Adolf Chmiel, który był w tej funkcji do roku 2007. W roku 2006 był na nowym cmentarzu w miejsce starego, mocno zniszczonego płotu, zbudowany nowy siatkowy płot i nowa żelazna brama. Od czerwca 2007 nowym przewodniczącym Rady Cmentarnej został wybrany prezbitr Karol Cyž, zaś sprawy administracyjne cmentarzy po pani Pavlíně Prokopové przejęła pani Ludmila Farná i zaraz został wprowadzony system umów według *Zákona 812/8667 Sb. o pohřebnictví*. W następnym roku na miejsce doszczętnie zdewastowanego płotu starego cmentarza od strony czeskiej szkoły wybudowano nowy płot, który wzoruje się na płocie pierwotnym. Również naprawiono niosące ślady zniszczenia elementy opłocenia od ulicy Frydeckiej. Później wykonane zostały chodniki brukowane (dawniej ganki) około studni na obu cmentarzach, jak również miejsca postoju kontenerów wewnątrz cmentarzy. Na starym cmentarzu zbudowano szopę dla narzędzi grabarza, która została pokryta szindziółem dachpawowym, co zresztą wykonano i na nowym cmentarzu. Wycięte zostały drzewa, które zagrażały nagrobkom w razie przewrócenia się. W roku 2010 pokryto część chodników

na nowym cmentarzu asfaltową powierzchnią. W tym roku z okazji wyżej wymienionych rocznic, gruntownie odnowiony został parkan jak również brama cmentarna wraz z napisami na starym cmentarzu od ulicy Frydeckiej. Po ukończeniu tych prac za 14 dni samochodem został przewrócony słup płotu i mocno uszkodzony nowy płot tegoż cmentarza. W następstwie tej awarii zostało zniszczonych 5 nagrobków. Dzięki ofiarności kilku zborowników, na dzień przypominki wszystko zostało doprowadzone do stanu przed kraksą. Zresztą taka sama awaria samochodu z płotem odbyła się przed 6 latami. Miejsce wiecznego odpoczynku na naszych cmentarzach ewangelickich znaleźli między innymi księża, biskup, kuratorowie zboru, sekretarze zboru, dyrygenci chóru kościelnego, organiści, burmistrz, nauczyciele, kasjerzy zboru i zborownicy zasłużeni dla zboru. Ogólnie można stwierdzić, że przez cały czas istnienia cmentarzy są takie same problemy z naprawą płotów, bram, chodników, studni itd., chociaż dzisiaj już na pogrzebach, na cmentarzach nie istnieją żebracy czy też nie wybiera się ofiary (dobrowolne datki). Wierzę, że i przez malejącą liczbę pochówków i zwiększającą się powoli liczbę grobów opuszczonych, nasze Błędowickie cmentarze ewangelickie wytrwają i niepodzielią losu innych, już nie istniejących cmentarzy (na prz. Żydowskie).

Karol Cyż, przewodniczący Rady Cmentarnej

(Źródła opracowania: kroniki Zboru Błędowickiego, broszura BŁĘDOWICE, Andrzej Pawlas, księga protokołów)

Jak jsme slavili II. Advent

„Adventní čas připraví nás na dobu vánoční...“, těmito slovy začíná jedna dětská adventní píseň, která výstižně poukazuje na to, že advent je dobou určenou k naslouchání a přemýšlení. Návštěvníci bohoslužeb se o pravdivosti těchto slov mohli ujistit právě ve II. adventní neděli, 8. prosince 2013, kdy jsme si vyslechli *Vánoční baladu* pastora Vladislava Volného a zhlédli muzikálovou scénku s názvem *Vánoční Betlém*, kterou zahrály a zazpívaly děti z nedělní školy a kroužku křesťanské výchovy z polské ZŠ. Touto cestou chceme poděkovat všem malým hercům a zpěvačkám, kteří sklidili za svůj herecký a pěvecký výkon velký potlesk. Důležité role se rovněž zhostili všichni rodiče vystupujících, neboť s námi výborně spolupracovali, děti k výkonům motivovali, přiváděli je včas na zkoušky, zajistili jim téměř dobové kostýmy a kroje a střežili je jako oko v hlavě, aby nám malí herci a zpěvačky neomocněli. Velké poděkování patří i panu zvukaři Andreji Lehotskému. Pro úplnost otiskujeme výše zmíněnou *Vánoční baladu*. Ať Vám četba této balady přinese stejné potěšení jako vystoupení dětí.

Kdysi dávno, ještě dříve než se čas začal dělit na roky, dny a hodiny, a ještě dlouho předtím, než se začaly strojit vánoční stromy, se Bůh rozhodl, že stvoří svět. Možná že měl dlouhou chvíli, cítil se sám nebo v něm

snad uzrálo rozhodnutí vytvořit něco opravdu velkého. Ať už tomu bylo jakkoli, Bůh se pustil do tvoření světa. Naplnil jej mnoha úžasnými tvory, které umístil do úchvatné přírody. Když poodstoupil a podíval se na tu přenádhernou scénérii, byl velmi spokojený. A přesto jakoby něco scházelo. Bůh zpočátku nemohl přijít na to, co by to mohlo být, ale pomalu mu začalo svítat. Vše, co stvořil, bylo krásné a podmanivé, a vše k sobě dokonce dokonale ladilo, jen stále scházelo něco, co by se Bohu trochu víc podobalo. Bylo to, jako kdyby Bůh vytvořil nádherné umělecké dílo, ale nikde je nepodepsal. Proto přemýšlel, jak všemu stvořenému vtisknout svůj vlastní obraz tak, aby každý, kdo se na svět podívá, poznal, kdo byl onen vynalézavý a kreativní Tvůrce.

Nejprve se rozhodl vytvořit jedince, který by byl jeho dokonalým obrazem. Ale později si uvědomil, jaké to bylo, když byl sám, a naopak jaké to je nyní, když má společnost. Usoudil, že nebýt sám je určitě lepší. To jej přivedlo k myšlence vytvořit dvě bytosti místo jedné, které by se sice sobě velmi podobaly, ale přesto by byly jiné. Obě bytosti měly odrážet něco z jeho pravé podstaty, to znamená, že by mohly navazovat vztahy jednak mezi sebou, ale i s ním. Tělo posloužilo Bohu jako tvůrčí materiál, konkrétně maso a krev, úžasně hodící se materiál, zejména díky jeho tvárnosti a možnosti hřejivého dotyku. Bůh, který se technicky řečeno skládá z ničeho, čistá mysl a duch, byl lidským tělem doslova fascinován. Když se díval, jak se tato dvě lidská stvoření protahují a zívají, usmívají a běhají, byl sám ze sebe překvapen, jak se v něm také projevuje touha něco zakusit z těchto lidských vymožeností.

Ačkoliv je sám učinil a nejlépe věděl, jak jsou křehcí, přesto pocítil, že se jeho a jejich úděl již nikdy nedají od sebe zcela oddělit. Netrvalo dlouho a Bůh si oba dva tvory velmi zamiloval. Přebývat s nimi mu působilo mnohem větší potěšení než trávit čas s kýmkoli jiným. Ze všeho nejvíce si Bůh oblíbil večerní procházky s lidským párem. Asi vás nepřekvapí, jak jej vždy velmi mrzelo, když se k němu lidé obrátili zády anebo dělali věci, které jim nedoporučoval, případně když se před ním schovávali, takže je musel ve tmě znovu a znovu hledat a s obavou vyvolávat jejich jména.

Situace se postupně změnila natolik, že ačkoli Bůh stále miloval svá lidská stvoření, ona mu jeho lásku neopětovala. Lidé měli v hlavě jiné nápady. Byli například zcela pohlceni výrobou

nových věcí, případně jejich nákupem či prodejem. Čím více se stávali v těchto oblastech zběhlejší, tím méně počítali s Bohem. Noc co noc Bůh házel kamínky do oken jejich obydlí, zval je na procházku, ale oni se omlouvali, že jsou příliš zaneprázdněni, že toho mají hodně. Zanedlouho poté lidé na Boha zapomněli docela. Stále více byli přesvědčeni, že si vystačí sami, a aby toto své přesvědčení ztvdili i navenek, začali se spolčovat do skupin podle toho, jak kdo vypadal, přemýšlel nebo mluvil. Nedovedete si představit, do jakých problémů díky tomu zabředli. Každé město a území bylo postupně rozděleno, byly vytvořeny linie, ploty, zdi a hranice, které oddělovaly jednu skupinu lidí od druhé.

„To už je ale příliš,“ řekl si Bůh, ale zároveň si uvědomil, že když člověka stvořil, dal mu svobodu. Svoboda tvořila tak samozřejmou součást lidské bytosti jako srdce či rozum a Bůh ji nemohl z člověka odejmout, jestliže jej nechtěl zabít. A to Bůh samozřejmě nechtěl, proto lidem jejich svobodu nechal, ačkoli jej samotného doslova zabíjel pohled na to, co lidé jeden druhému činí. Bůh dále činil vše, aby si získal zpět pozornost lidí. Jako by ze zámezí na ně volal, využíval k tomu nejruznější prostředky, včetně potopy, hladomoru, many nebo proroků. Pokoušel se i o více osobní způsob komunikace, například pomocí snů nebo tichým voláním uprostřed noci. Žádný z těchto způsobů však nedokázal překonat bariéru, kterou tvořilo lidské tělo z masa a krve. Bůh takto učiněn nebyl, což byla nepřekonatelná překážka ve sdělení čehokoli osobnějšího. Bůh třeba řekl: „Prosím vás, přestaňte s tím dřív, než se vzájemně pozabijíte.“ Ale vše, co lidé slyšeli, bylo pouze zahřmění. Jindy Bůh dojatě vyznal: „Miluji vás stejně intenzivně jako v den, kdy jsem vás stvořil.“ Ale lidem to znělo, jako když hučí vodopád.

Jedinou výjimku v tomto smutném dění tvořily děti. Ačkoli jejich rodiče byli hluchí na jakékoli formy Božího sdělení, děti vůbec neměly problém s tím, aby Bohu porozuměly. Pokaždé, když Bůh udělal něco směšného, hlasitě se rozesmály, spustily vzlykavý pláč, když byl Bůh smutný, ale rodičům Boží pláč nebo úsměv vždy pouze přešel kolem uší. To, že děti rozuměly Bohu, však nebyla jediná jejich výhoda. Děti si neubližovaly ničivými zbraněmi ani si se sebou neodmítaly hrát jen proto, že ten druhý patří k jiné politické straně. Ale hlavně: děti byly lidmi všeobecně milovány.

Bůh dostal nápad: kdybych se stal dítětem, lidé by mě zase měli rádi. Proč se nestát jedním z těchto roztomilých tvorečků? S tímto svým záměrem se svěřil shromáždění andělů. Když kolegium andělů vyslechlo Boží zprávu, zavládlo úplné ticho. Andělé sklopili hlavy a jen nenápadně a tiše pokukovali jeden po druhém. Nikdo se však neodvážil pohledět Bohu do tváře, natož vzít si slovo. Nakonec se služebně nejvyšší archanděl postavil dopředu. Promluvil k celému shromáždění o tom, jak velkou starost by všichni o Boha měli, kdyby to udělal. A dodal: „Proč by se měl Bůh vystavovat na milost svých tvorů, kteří jsou ve svém jednání tak nepředvídatelní, nespolehliví a navíc dokážou být neskutečně krutí? Lidé by mohli Bohu udělat vše, co by se jim zlíbilo, a kdyby se Bůh skutečně stal jedním z nich, neexistoval by žádný únik pro případ, že by se něco pokazilo. Cožpak by se nemohl stát například nějakým nadpřirozeným dítětem se zvláštními schopnostmi?“ zeptal se archanděl. „Nemuselo by se jednat o nic zvláštního, stačila by například schopnost stát se neviditelným nebo moci vrhat světelné plameny pro případ nouze. Nápad stát se dítětem je skutečně geniální,“ obrátil se archanděl na Boha, „ale postrádá nezbytnou bezpečnostní pojistku.“ Bůh naslouchal archandělovi, protože Bůh vždy pozorně naslouchá, poděkoval mu a poděkoval rovněž ostatním andělům za jejich zájem. A dále řekl: „Nikoli, já se musím stát skutečným dítětem. Jak jinak bych si mohl získat důvěru svých tvorů? Jak jinak bych je mohl přesvědčit, že znám jejich život skrz naskrz, kdybych nežil jako oni? Existuje zde riziko, jsem si vědom. Ano, přiznávám, že to riziko není malé. Ale je v něm ukryto něco, co chci, aby stvořené bytosti rovněž pochopily: proto, abych se jim přiblížil, jsem ochoten podstoupit jakoukoli míru rizika. Mám naději, že z mého jednání jim bude zřejmé, jak velmi je miluji a tuto lásku mi budou znovu opětovat.“

Byl to vskutku odvážný plán. V okamžiku, kdy andělé viděli, že Bůh na něm neochvějně trvá, začali jeden po druhém spontánně Bohu tleskat a zpívat oslavnou píseň. Bůh vstal ze svého trůnu a při odchodu odhodil svůj modrý noční plášť. Poté, co jeho plášť dopadl na zem, se všechny hvězdy na něm seskupily do útvaru komety. A pak se stalo něco zvláštního. Na místě, kde dopadl plášť, zmizela podlaha a místo ní se objevil otvor, skrze který bylo vidět pastvinu, která díky ovčím, jež se na ní pásly, vypadala z výšky, jako kdyby byla kropenatá. A o kousek dál seděli u ohně pastýři. Těžko říci, kdo byl více vyděšen tímto úkazem, zda pastýři na zemi, nebo andělé v nebi. Dříve než se pastýřům podařilo protřít oči a cokoli vidět skrze oslňující zář, andělé vyšťouchali svého představeného na okraj otvoru, a ten mírným, ale rozhodným hlasem pronesl:

„Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid.“

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán.“

A kousek dál, za vrcholkem směrem k městu, se ozval pláč nově narozeného dítěte...

(přeložil a upravil pastor V. Volný)

*Všechno má určenou chvíli
a veškeré dění pod nebem svůj čas.*

(SBOROVÝ KALEIDOSKOP: říjen – prosinec 2013)

Jubilanté

Vladislav Němec (65 let),

Havířov - Bludovice

Pavla Fukalová (55 let),

Havířov - Město

Aurelie Burdová (55 let),

Havířov - Město

Dana Židková (45 let),

Těrlíčko

Siudová Karin (45 let),

Havířov - Bludovice

Pohřby

Emilie Bystroňová, 80 let,

Havířov - Bludovice

Karel Valeček, 54 let,

Havířov - Bludovice

Helena Fijaková, 87 let,

Třinec

Gertruda Heczková, 82 let,

Komorní Lhotka

Rozálie Kotulova, 97 let,

Havířov - Bludovice

Ludvík Ciompa, 75 let,

Havířov - Šumbark

Křty

Diana Sojková, Roman Stojka a Darina Kanalošová

Karolína Przeczková, Robin Przeczek a Jana Andrejevna Stratinskaja

Viktorie Pawlasová, Jan Pančík a Michaela Pawlasová

Diana Pohlodková, Josef Pohlodko a Anna Seňáková

Natálie Danišová, Josef a Anna Danišovi

Leona Gažiová, Vladimír a Ivana Gažiovi

Adrian Vladimír Gaži, Vladimír a Ivana Gažiovi

Jaroslav Kónya, Robert a Ingrid Kónyovi

Gabriela Baslová, Petr Basel a Monika Randusová

Sňatky

Radek Šindler a Tamara Miřacká

Bludovický Informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a.v.

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba: Milan Maček

